

Ezékiel próféta

a szent könyveket kihozták
a palota kapui elé
tudták az örök az igazság
van beléjük írva Ezé-

kiel Nabú-kudurri-uszur
király hadjárata alatt
esett fogságba később az Úr
lett számára a parancsolat

Ezékiel látomása
egy új Jeruzsálemet ígért
forgószélen ment a próféta
érezte Jahve erős kezét

Jesaia és Jeremiás
próféták közt van a helye
a prófétai látomás
a könyvekbe jegyzett ige.

Arc

van, hogy a lélek olcsóbb
a büntetésnél,
a beteg testen a seb kód,
Ezékielnél

olvasod a látomásokat,
amíg a teremőr
nehéz lámpája átkutat,
fényben nőni föl

az milyen lehet? kérdezed,
a test kódja a seb
megismétled, megejt,
Istenhez elvezet.

Uram

ragaszkodom amennyire egy névhez lehet
hiszek bennük tudom vannak istenek
legalább egy biztos a betegek istene
ha nem lenne a lány félreértene
elhiszem és tudom a testamentumokat
csak én lehetek aki engem becsap
nem az Úr nem a lányok és nem az emberek
barátom mondom félrekezeltelek
könyvekkel érzésekkel plasztikáztam magam
elmulasztás volt sok irgalom ha van
kérek belőle tudom nem jár de meglehet
a jó körbevesz mint pálmát félsziget
elenged mint rossz tárgyat a gonosz magamtól
kérek Uram szabadíts meg magamtól.

Lengyelek

Zitának

fordítsunk Heinét, azokat
a verseket, amik, miután
lebénult a költő, nyerték el
végleges formájukat, ne a
szonetteket, szabályhoz
semmi kedvem, vagy inkább
fordítsunk O'Harát, beteg
költők verseiből, a legvidámabb
írások közül válogassunk, kéjelegve,
angolból, franciából, a lengyelekre
is gondoljunk, akikkel megesett,
nem volt hazájuk, földrészeket
jártak be örök-hazátlanok, igen,
gondoljunk a lengyelekre.

Beszél róla

Zitának

én hiszek és te hiszel – idáig
rendben volna én félnék is vagyok
nem azért mondom ez nem számít
ami azt illeti a fájdalmak nagyok
lesznek majd a betegségektől
tartok egy kicsit de most minek
is magyarázok neked erről
a gondolataim feleslegesek
volna a szerelem köztünk
te néha rosszul alszol semmi baj
nem lesz belőle elejtünk
ezt-azt egy mondatot hamar
kimúlunk a világból ígérem addig
állunk a szerelemben léghuzatnyit.

Felújítás

*„mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak
vendége voltam.”*

a fűtőtest nem működik a tűzhelyet
álljuk körül a Kedves ujjá
maszatos a festéstől a szobabelső
mennyezete felől még rózsaszín
a lakás a földszint alatt
a pincébe nyíló három ajtó
egy kereszthez vezet viccesen
kérdézi Zita nem viheti magával
egy mankón bicegek a falig
az előző tulajé idős házaspár
a festés szünetében két üveg bor
az asztalon kibontva nincs pohár
üvegből meg én nem tudok inni
beszélgetünk az asztrológiáról és
a nagy hó veszélyes nehéz majd
kijutni innen a nap nagy részét
átnevetjük átcsókolózzuk
jó látni hogy alakul egy lakás
ideiglenes átmeneti otthonunk.

Anya

nem számolt a sorssal mielőtt meghalt
nem gondolta végig rendesen
a halálát a betegsége végkimenetelét
a keresztények és zsidók Istenét
nem kérte mentse meg a gyerek miatt
legalább ha már nincs apja azért
egy kicsit könnyöröghetett volna
a gyerek felnőtt és azt se tudja
melyik szobában feküdt utoljára
mit látott a szeme milyen
képződményeket a halála előtt
és csak néha jár arra a temetők
kijáratánál mindig elcsodálkozik
a sok sír mellett az anyja fekszik itt.

az eső

az utóbbi időben, valamilyen módon, egymásba érnek,
összecsúsznak a véletlenek,
bárhol legyek, akár itt, akár ott,
utolér az égi áldás, az ablakban állva
figyelem, az eső egyformán esik, loccsan,
emeletnyi magasból, eldugult ereszből,
s a csatornalefolyó sem nyeli a habzó, hullámzó
tócsatavakat, megborzongok, csábít kedvesem
a meleg takaró alá vissza –
inkább futok egyet mezítláb az utcán,
mondom, ilyenkor tiszta a város,
és szabad a tüdő

már szeretem az esőt,
bámulom az egyforma csipkét, a függönyt,
ha lebben, ha megfeszül,
az ablak mögül, a túloldalon –
vonzod a rossz időt, fiam, ismétli anyám
szomorúan és egyszerre boldogan,
igen, ilyenkor pőrén tisztul a város,
és kitárulkozik –
meglesett fürdőző nő

a felhőoszlás után
a sötétre zárt bejáratokból
kiáramlanak az emberek,
kinyílt, viruló gombák

visszaszámlálás

(szerelmes beszéd helyett)

egyáltalán észleled-e
a szelet, az esőt, a napfényt,
a hirtelen változást,
áprilisi időjárást,
benned csak a kérdés,
és a testetlen, megfoghatatlan visszhangzás,
mint a félig telt hordó,
beszélsz magadban, felnevetsz,
s egyre csak a kongó hangot hallod,
felébreszt néha egy-egy furcsa pillantás,
következik riadalom, önfegyelem,
miegymás, akár a pofon,
mi okon, éled,
bokrosodik ismét a kétely,
mi okon,
aztán újra ernyedés,
az elgyengült test, agy egymással beszél,
vajon észleled a szelet, esőt, napfényt,
a hirtelen változást

majd, majd,
majd

nincs megoldás

múló napok
és ébrenalvás.

Láz

A szél, ami a csenevész bokrokat borzolta,
arcunkat érve cirógatott. A kopasz fák néha
füttyültek hozzá. Még a parton álltunk, és néztük
a fodrozódó vizet. Habverő, mondtam mosolygó
arcodba. A gép vakulámpája felfénylett, akár a villám.
Szép, hagytad helyben, igen szép. Mi lehet szép a
szélben, gondoltam. Az egyik ágvégen árva
bogó végtáncát figyeltem, míg száraz levélen koppant.
A hajad a nyakam ölelte, mint egy gondosan elhelyezett
sál. Barna-fázós hegyek szemben, nekünk már a
legkisebb meredély is fárasztó, hegy. Tövében a vár.
Székesvár. Végvár. Hol a hollós király is, de mi inkább a
lázadó bán járta lépcsőkön bokáztunk. A katakombákban később
ott felejtett tüzer csontváza várt dolmányban. Gémberegett-elkékült
kezed kabátom alatt. Nem csitult a szél. Még hét napig fújni
fog, szóltál. Orromra váratlanul vízcsepp cseppent. Esik? Mi bántja
álmatag szemed? Bevártuk a következő szerelvényt. A ház
park-udvarában éneklő kutyák kerengtek.